

BIRUIND FIARA ROȘIE

Visați și învățați de
Ora Roșii Alpin
ceal mai bună și cea mai frumoasă

Egumena Tatiana Alatarțeva

Viața și nevoințele

Cuvioasei Alipia, cea nebună pentru Hristos

(1905+ 1988)

Biruinđ fiara roșie

Viața și nevoințele Cuvioasei Alipia, cea nebună
pentru Hristos

(1905 – 1988)

Traducerea s-a făcut după ediția *Kpam Koe*

*Dtcu3Heonuca Hue mohoxuhu Anunuu (Aedeeeoii,
fl988). Coct. nryM. Tainana (Ajiarapuesa). Ylojx pejt.
ApXHm. Heaa KMH (AHpoHHK a). Ha AaHue Myncc Koro
Monac Tbipă „CBHxo-rio KpoblK – afl Fojioccebl Kaa nyc
Tbi Hb”, Kheb, 2008, coordonată de*

Arhimandritul Isaachie Andronic, Staretul Sihăstriei

Acoperământul Maicii Domnului – Goloseevo.

Arhimandritul Isaachie (Andronic), 2008.

Egumena Tatiana (Alatarțeva), 2008.

Protodiaconul Ioan Munteanu, pentru prezenta
traducere, 2011.

TIPOGRAFIA
NEKTARIOS

Tipar:

Botoșani

Tel.: 0733 580.000 www.nektarios.ro

e Editura Areopag, pentru prezenta ediție.

ISBN 978 – 606 – 8451 – 08 – 4

Biruinđ fiara roșie

Viața și nevoințele Cuvioasei Alipia, cea nebună
pentru Hristos

(1905 – 1988)

Ediția a doua, revăzută

*Traducere în limba română, introducere și adaptare
de protodiaconul Ioan Munteanu*

Carte apărută cu binecuvântarea înalt Preasfințitului
Arhiepiscop

Justinian Chira al Episcopiei Maramureșului și
Sătmărlului

Editura Areopag București, 2012

Introducere:

„Lumină lumii a fost... și este...”

Protodiaconul Ioan Munteanu

Calea dreptilor, adică învățătura lor, după cuvântul înțeleptului Solomon, *luminează asemenea luminii*: ei sunt *înaintemergătorii noștri* și *ne luminează calea spre mântuire*. Aceasta se referă îndeosebi la sfinții Bisericii Noului Testament. Nevoitorii creștini, deși *au rătăcit în pustii, în peșteri și în crăpăturile pământului*, ca o lumină a lumii, ca un oraș mareț, așezat pe muntele lui Dumnezeu, n-au putut să se ascundă de lume, cu atât mai mult – de credincioși. Lumina învățaturii și a nevoințelor lor, lumina întregii lor vieți cuvioase luminează înaintea noastră, a tuturor, pentru că faptele lor au fost dintre cele bune, și „precum focului îi urmează de la sine luminarea, iar mirului, buna mireasmă, tot așa faptelor bune le urmează în chip necesar folosul” – zice Sfântul Vasile cel Mare.

Probabil că nu vom găsi altă lectură și alt gen de cărți care să ne educe în spirit creștinesc, care să ne îndemne la fapte de jertfire de sine și dragoste, care să ne zidească sufletele mai mult, decât cele care conțin mărturii despre sfinții plăcuți lui Dumnezeu. De-a lungul veacurilor, din vechime și până în zilele noastre, această sfântă citire

i-a educat cu adevărat și i-a însuflețit pe creștini.

Venim în fața dumneavoastră, a cititorilor.ro

5 7

mână, prezentându-vă în premieră un cuvânt vrednic de crezare despre un om adevărat, contemporan cu noi, mai precis, despre o cuvioasă nevoitoare și mărturisitoare, care a trecut la Domnul cu mai bine de două decenii în urmă. „Lumină lumii” - aceasta este chemarea unui sfânt al Bisericii lui Hristos. O adevărată lumină pentru noi, muritorii de rând, a fost monahia Alipia (Avdeev) de la Goloseevo (1905 - 1988). Exemplul ei sfânt de dăruire, răbdare, jertfire de sine și dragoste față de Dumnezeu ne-a servit drept sursă de inspirație și însuflețire...

Mărturiile din această carte sunt departe de a fi complete din punct de vedere aghiografic: cartea de față cuprinde în mod succint numai acele trăiri și momente care s-au întipărit cel mai adânc în mintea, inima și, în genere, în viața celor ce au cunoscut-o pe maica Alipia. Însă cel mai important lucru pe care am reușit să-l facem este să prezentăm și să preaslăvim numele și faptele fericitei Alipia și creștinilor dreptmăritori români de pretutindeni, să descoperim și să pornim acest râu plin de sfințenie și virtuți, pentru a fi păstrat în rugăciunile și memoria credincioșilor și, desigur, pentru a ne păzi de ispite și de decăderea morală din lume.

Unora poate li se va părea că m-am exprimat prea îndrăzneț, dar temeiurile unei asemenea îndrăzniri le-am desprins din mărturiile apostolice și patristice. În *Constituțiile Apostolice* se spune: „Să-l slăvești pe cel care-ți grăiește cuvântul lui Dumnezeu, să-ți aduci aminte de el ziua și noaptea și să-l cinstești ca pe unul care-ți oferă

existență bună, căci, unde este învățătura lui Dumnezeu, acolo e de fată

9 7 t

Dumnezeu...". Și ¹iarăși: „Dacă despre părinții după Irup cuvântul spune: Cinstește *pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți fie bine, și: Cine va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa să moară... cu cât* mai mult nu ne va îndemna cuvântul sfânt să-i cinstim pe părinții noștri duhovnicești și să-i îndrăgim ca pe niște binefăcători și soli de la Dumnezeu? Pe cei care ne-au născut din nou din apă... pe cei care ne-au umplut de Duhul Sfânt, pe cei ce ne-au hrănit prin cuvânt ca și cu lapte, pe cei ce ne-au crescut în învățatură, pe cei ce ne-au întărit în povățuiri... Pe aceștia să-i cinstiți cu evlavie cu tot felul de cinstiri, căci aceștia au primit de la Dumnezeu putere asupra vieții și a morții”.

Sfântul Ioan Gură de Aur, laudându-l pe mucenicul Filogonie, spune: „Dacă *cel ce grăiește de rău pe tatăl sau pe mama sa să moară cu moarte... e* evident că cine-i binecuvântează se va bucura de viață, și, dacă părinții noștri naturali trebuie să se bucure de la noi de o bunăvoință atât de mare, cu atât mai mult cei duhovnicești, mai ales când lauda lor nu-i face cu nimic mai strălucitori pe cei care o ascultă, ci ne face mai buni pe noi, care o înțelegem, o rostim și ascultăm. Căci el [sfântul], urcând la cer, nu mai are nevoie de niciunul din elogiile omenești, ajungând la un sfârșit mai bun și mai fericit; noi însă, cei care petrecem încă aici și avem nevoie de multă mângâiere din toate părțile, noi suntem cei care

---

1 Constituțiile Apostolice VII, 9; SC 326, p. 38, apud Sfântul Simeon Noul Teolog. Viața și epoca. Scrieri IV. Introducere și traducere de diac. Ioan I. Ică jr., Sibiu, 2006, p. 298.

avem lipsă de elogiile aduse aceluia, ca să ne sculăm spre un același zel. De aceea un înțelept ne îndeamnă zicând: Pomenirea *dreptului cu laudă*nu însă ca și cum folosul cel mai mare din aceasta l-ar avea cei plecați de aici, ci cei care aduc laudele...”. Și înțeleptul Solomon spune: Când *dreptii domnesc, se bucură poporul* (Pilde, 29, 2), lucru pe care tâlcuindu-l Sfântul Vasile cel Mare în elogiul adus mucenicului Gordie, zice așa: „Noroadele se bucură cu bucurie duhovnicească la singura aducere-aminte a izbânzilor dreptilor, fiind îndemnate spre zelul și imitarea celor bune pe care le aud. Căci istoria celor ce au avut o conduită bună se face pentru cei ce se mântuiesc ca o lumină pe calea vieții. Căci pentru ceilalți oameni elogiile sunt alcătuite din sporirea cuvintelor, dar pentru cei drepti e de ajuns adevărul celor făptuite de ei ca să arate covârșirea virtuților lor. Astfel că, atunci când povestim viețile celor ce s-au distins în evlavie, slăvim mai întâi pe Stăpânul prin robii Lui, îi laudăm pe cei drepti prin mărturia celor care le știm și veselia noroadelor prin auzirea celor bune ale lor. Căci așa cum focului îi urmează de la sine luminarea, iar mirului buna mireasmă, tot așa faptelor bune le urmează în chip necesar folosul”.²

Sfântul Grigorie Teologul, în elogiul adus Sfântului Atanasie cel Mare, menționează: „Nu este cuvios, nici sigur a cinsti prin aduceri-aminte viețile celor păcătoși și a le trece sub tăcere pe cele ale celor care s-au distins în evlavie”.³

---

2 Constituțiile Apostolice II, 33; SC 320, pp. 252-254, apud ibidem, p. 299.

3^ Sfântul Ioan Hrisostom, Cuvânt la mucenicul Filogonie,

Sfântul Simeon Noul Teolog, în cuvântul său de apărare a icoanei Cuviosului Simeon Evlaviosul, citează îndemnul Sfântului Ioan Damaschin: „Ocrotitorii întregului nostru neam omenesc, care mijlocesc la Dumnezeu pentru noi, trebuie cinstiți, ridicând biserici lui Dumnezeu în numele lor, aducând aici rudele noastre, prăznuind pomenirile lor și bucurându-ne duhovnicește în aceste zile, ca veseliacelor care le adună să devină și a noastră... În psalmi, în imne și încântări duhovnicești, în străpungerea inimii și în mila față de cei lipsiți trebuie să-i cinstim pe sfinți, noi, credincioșii, căci prin ei e cinstit mai mult Dumnezeu, trebuie să ridicăm stâlpi și icoane însuflețite ale lor prin imitarea virtuților lor”.⁴

Nădăjduim că oricine dorește să se mântuiască și caută cu adevărat calea Domnului va găsi în viața monahiei Alipia hrană din belșug pentru suflet. Se cere numai râvnă și dorință de a citi aceste mărturii și de a săvârși pomenirea maicii, iar făcând aceasta, nu poți să nu te miri și să nu cinstești mărirea lui Dumnezeu. Toți oamenii, indiferent de starea lor socială, vor găsi în viața maicii Alipia destule exemple pentru ei: conducătorii de la putere – pe aleasa lui Dumnezeu, care i-a povățuit pe alții cu milă și dreptate și a apărat Biserica lui Hristos; păstorii Bisericii lui Hristos – pe o mare învățătoare care s-a nevoit pentru credință, iar acum se veselește cu Marele Arhipăstor; cei care și-au ales viața pustnicească – pe postitoarea, rugătoarea și cuviaoasa care prin ostenele a moștenit împărăția Cerurilor și care acum se bucură de

---

PG 48, 747-749, apud ibidem.

4 Sfântul Vasile cel Mare, Cuvânt la mucenicul Gordie, PG 31, 492AB, apud ibidem, p. 300.

mângâierea ei; căpeteniile oștirii și ostașii – pe nevoitoarea care a slujit împăratului Ceresc și care, purtând biruință asupra patimilor trupești, l-a învins și pe vrăjmașul cel ne-A

văzut, iar acum triumfă cu începătorul nevoințelor, Hristos; judecătorii și guvernatorii – pe cea care a iubit dreptatea și n-a căutat la plata și fața oamenilor, ci a miluit deopotrivă pe sărman și pe orfan; negustorii – pe cea care n-a dorit venitul și câștigul necinstit, ci prin lucrare cinstită și curată a dobândit împărăția Cerurilor; oamenii simpli – pe cea asemenea lor, cu sufletul și mâinile curate, care și-a petrecut viața în muncă cinstită și în virtuți creștinești și a ajuns acolo unde mulți, cu toată slava și strălucirea lumească, nu pot ajunge...

Acum, când fericita maică nu mai este printre pământenii, am reușit să înțeleg că ea a fost o maică duhovnicească plină de har, milă și bunătate, care, deși li se părea tuturor stranie, se dăruia întru totul oamenilor... De aici m-am convins încă o dată de adevărul simplu și veșnic: oamenii lui Dumnezeu sunt chemați a fi oameni simpli, cu sufletul și mâinile curate, care-și petrec viața în muncă cinstită și în virtuți creștinești și numai așa ajung să fie prieteni și casnici ai lui Dumnezeu...

Amintindu-ne de maica Alipia, ne gândim și la noi și încercăm să comparăm viața ei cu a noastră, cu cea a oamenilor timpului nostru... Și e imposibil să nu vezi cât de mult am rămas în urmă comparându-ne cu evlavioasa noastră maică. Multe dintre îndrumările, virtuțile și nevoințele ei, ale celei care mai ieri a fost printre noi, au devenit astăzi pentru mulți doar un trecut, despre care povestim uneori cu mare entuziasm unii altora, dar fără a

lua aminte, nesocotind astfel pilda demnă care se cuvine a fi urmată.

Pe cât este de departe cerul de pământ, așa se deosebesc căile noastre de căile sfinților, gândurile noastre de gândurile lor, simțurile noastre de simțurile lor, năzuințele noastre de năzuințele lor. Conștientizând aceasta, înțelegem că epoca noastră se deosebește simțitor de cele precedente, dar, cu toate acestea, trebuie să recunoaștem și să ne conducem după cele ce rămân neschimbate: atât cu douăzeci de secole în urmă, cât și în prezent, cerul se deschide prin Cruce, iar sfințenia și desăvârșirea se ating prin suferințe și pătimiri, care sunt trimise fiecăruia după măsura lui.

Să-L rugăm deci pe Milostivul Dumnezeu ca El, prin rugăciunile maicii Alipia și ale tuturor sfinților, să ne dea nouă, copiilor Săi neputincioși, puterea de a rezista în ispitele și necazurile ce vin asupra noastră... E păcat, mare păcat, să dăm uitării o asemenea nevoie a lui Hristos, la care au alergat după ajutor oameni din toate colțurile lumii, inclusiv din spațiul românesc...

Aceste rânduri nu sunt nimic altceva decât un cuvânt de recunoștință adus maicii Alipia, care a fost și este o sursă de lumină în viața multor creștini. De aceea, în aceste zile, când maica Alipia a devenit mijlocitoare cerească pentru noi înaintea lui Dumnezeu, săvârșind pomenirea trecerii ei la Domnul, vreau să zicem:

„Fericită maică Alipia, în ziua trecerii tale la Domnul, îți aducem această puțină recunoștință și nu din mândrie ori slavă deșartă am îndrăznit s-o facem, ci din dragostea pe care de la tine am învățat-o...”

VIAȚA ȘI NEVOINȚELE

MAICII ALIPIA

Marea nevoitoare a secolului XX, cinstită neîncetat și veșnic iubită de popor, întru tot lăudata maică din Sihăstria Goloseevo, maica Alipia, s-a născut la 3/16 martie 1905 în satul Vâșelei, județul

Gorodîșcensk, în gubernia Penza, în evlavioasa familie patriarhală a lui Tihon și Vassa Avdeev, din provincia Mordovia. Viitoarea călugăriță a fost botezată cu numele Agafia, în cinstea Sfintei Mucenițe Agafia. Dintr-un profund sentiment de dragoste pioasă față de ocrotitoarea sa cerească, maica a purtat toată viața pe spate icoana Sfintei Agafia și practic niciodată nu s-a despărțit de ea.

Părinții ei erau enoriași râvnitori ai Bisericii Sfinților Apostoli Petru și Pavel din satul Vâșelei. Tatăl fericitei, Tihon Avdeev, a fost un mare postitor: în post el mânca doar pesmeți și bea fiertură din paie uscate de orz, iar mama ei, Vassa, era o femeie foarte simplă și compătimitoare, neiubitoare de averi și smerită; ea iubea să facă milostenie și să facă cadouri cu mâinile fiicei sale. Aceste virtuți le-a moștenit și fericita maică: până la sfârșitul vieții sale a păzit un post strict și a alinat suferința celor împovărați de diferite necazuri și neputințe; a încurajat și a întărit în credință, a vindecat și a ajutat pe toți în toate nevoile duhovnicești și lumești. Și-a iubit părinții cu o dragoste fierbinte, recunoscătoare; s-a rugat toată viața pentru ei și fiilor săi duhovnicești le-a cerut să-i pomenească întotdeauna pe robii lui Dumnezeu Tihon și Vassa, precum și pe Pavel, Eufimia, Serghie și Doamna (bunicii săi).

Fiind aleasă a lui Dumnezeu, darurile duhovnicești ale fericitei maici s-au descoperit și s-au arătat foarte

devreme. Părinții Agafiei iubeau foarte mult să se roage nu numai acasă, ci și în lăcașul lui Dumnezeu. Ei o lăsau adesea pe fetiță singură în casă și mergeau la slujbă, obișnuind-o astfel din copilărie cu singurătatea. Copilul ascultător nicidecum nu se simțea apăsai de singurătate, găsindu-și deja, încă de pe atunci, mângâierea și alinarea în rugăciuni. În afară de aceasta, copila îi urmărea cu atenție pe cei ce mergeau la biserică. Vederii sale duhovnicești curate i s-a descoperit cine intră în biserică ca să se roage și cine vine în casa lui Dumnezeu ca la piață.

Nu se știe unde și-a făcut maica studiile: la gimnaziu sau la o școală primară, posibil chiar și la o școală duminicală parohială. Cartea de rugăciuniși Psaltirea le citea în limba slavă. Încă de pe când era foarte tânără, dacă pleca la cineva în ospetie, nu lua parte la discuții, ci deschidea Psaltirea și se așeza într-un colțișor retras.

Revoluția din octombrie 1917 a distrus iară mi

*

la și viața ei: un detașament de represalii al Armatei

Roșii a dat buzna în casa familiei Avdeev și i-a ucis pe stăpânii casei. Agafia a rămas în viață ca prin minune: în acel moment ea se afla la vecini, întorcându-se acasă, ea a găsit trupurile părinților săi care fuseseră împușcați. Necăutând la marea durere, Agafia nu s-a lăsat pradă acesteia și a citit Psaltirea la capul părinților uciși. Rămânând orfană, ea a fost găzduită de o rudă, dar, la scurt timp, soldații Primei Armate de Cavalerie a lui S.M. Budionnii au luat-o cu ei. Cu toate acestea, Domnul a salvat viața alesei Lui: Budionnii a fost profund mișcat de lacrimile fetei și a poruncit să i se dea drumul.

Moartea tragică a părinților și încercările ulterioare au produs în sufletul Agafiei o cotitură definitivă: ea și-a luat crucea și L-a* urmat pe Hristos, fiind gata să sufere pentru El totul, chiar și moartea mucenicească. Nefiind vorbăreață din fire, ea a de

97

venit cu totul tăcută și s-a retras complet în rugă A

ciune. Întrucât era temătoare de Dumnezeu încă din copilărie, Agafia a început să frecventeze regulat casa Domnului. Ea iubea să se roage mai ales în Biserica Sfintelor Femei Mironosițe din Penza. Ca pelerin pribeag, ea a vizitat mai multe mănăstiri sfinte, care, la începutul anilor 1920, prin minune, au fost păzite de valul devastator. Agafia trăia din ce-i dădea Dumnezeu, își petrecea noaptea sub cerul liber, se angaja deseori ca lucrător cu ziua, pentru a avea o bucată de pâine și un acoperiș deasupra capului.

Încercările crude n-au înăsprit inima ei plină de bunătate și milă, ci au făcut-o și mai milostivă. Durerea omenească fără margini a determinat-o să se roage totdeauna pentru cei în suferințe și nefericiți și să-i ajute cu tot ce era posibil. Viața de pribegie a învățat-o să fie recunoscătoare lui Dumnezeu și oamenilor pentru tot binele, cât de mic și de neînsemnat ar fi fost el: pentru o zi trăită, pentru o noapte liniștită, pentru un pahar cu apă, pentru fărâmiturile de la masa cuiva, pentru un cuvânt bun și o privire prietenoasă. Maica Alipia a purtat acest dar al iubirii și recunoștinței pe tot parcursul vieții sale și l-a înmulțit de nenumărate ori. Fiind mai târziu cunoscută ca o maică văzătoare cu duhul, ea știa să mulțumească oamenilor chiar și pentru un gând bun despre ea.

Perioada grelelor încercări și represalii asupra Bisericii a contribuit la înflorirea și propășirea vieții duhovnicești. În timpul pribegiei, Agafia a întâlnit oameni de o înaltă spiritualitate – atât monahi, cât și mireni – și astfel s-a întărit duhovnicește.

Represaliile masive împotriva credincioșilor din 1930 n-au ocolit-o nici pe ea. Maica a fost arestată și închisă. Niciodată n-a spus exact unde anume și în ce condiții s-a aflat. Locul său de detenție îl numea alegoric „Odessa” și zicea că acesta era un loc retras, în munți, pe țărmul mării. Mărturisitoarea a îndurat toate ororile închisorilor: interogatoriile josnice și interminabile, însoțite de tortură și abuz, așteptarea chinuitoare a morții, care era mai groaznică decât orice altă tortură. Dar și aceste ispite și încercări, care au „frânt” mulți oameni, pentru ea au fost ca o văpaie de foc curățător. Suferind ea însăși, maica Alipia își alina mereu confrății de detenție, se ruga pentru ei și-i îngrijea, ușurându-le, pe cât era posibil, chinurile. Ea a izbutit să expedieze scrisori oamenilor oarecum liberi, adică celor ce se aflau dincolo de grătile închisorilor și de sârma ghimpată a lagărelor, chemându-i să creadă în Dumnezeu și să nu se lepede de El.

După aceasta, Agafia a fost transferată în celula condamnaților la moarte. Când în celulă rămăseseră doar trei deținuți, un preot, fiul acestuia și ea, părintele a săvârșit o panahidă pentru ei, după care a prezis că maica va supraviețui. Așa s-a și întâmplat: mărturisitoarea lui Hristos a ieșit în chip minunat din închisoare, datorită mijlocirii Sfântului Apostol Petru. Tot restul vieții, maica n-a încetat să-i mulțumească pentru eliberarea sa; îl considera ocrotitorul său ceresc, iar în biserică locul ei a

fost întotdeauna lângă icoana Sfinților Apostoli Petru și Pavel.

După eliberarea minunată, maica a mers timp de 11 zile pe țărmul stâncos, până la cea mai apropiată localitate. În a douăsprezecea zi, mergând mult timp pe o cărare, printre tufe de viță de vie, ea a ieșit la marginea unei localități muntoase. Această cale anevoioasă a lăsat o mulțime de cicatrici pe palmele ei. Începuse din nou viața de pribeag, care devenise mai complicată din cauză că maica nu avea acte și, desigur, nici viză de reședință, ceea ce în perioa-

da sovietică atrăgea după sine sancțiuni penale. Însă Domnul a păzit-o pe aleasa Lui.

Dar și maica se străduia să nu le dea niciodată prilej și pretext autorităților pentru a fi urmărită. Nevoitoarea era întotdeauna retrasă, liniștită și neobservată, pașnică și smerită, nu se revolta de nimic și nici nu condamna pe nimeni. Nimeni nu știa de nevoințele și rugăciunile ei, dar cei din jur vedeau că niciodată nu lenevea, nu se îndepărta de nicio muncă fizică, cât de grea ar fi fost, și lucra îngrijit și conștiincios. Dacă reușea să-și găsească pe undeva vreun adăpost sau doar un loc pentru a înnopta, ea se străduia să nu-i împovăreze cu nimic pe proprietari, menținând curățenia și ordinea, chiar și în locurile cele mai sărăcăcioase. Maica Alipia era o femeie curată, îngrijită și ordonată și mai era și foarte tăcută.

Probabil că anume în acea vreme maica a și început nevoința nebuniei pentru Hristos. Cu cei din jur vorbea într-o limbă incorectă, într-un fel „stricată”, invariabil vorbind despre sine și despre persoana

nele de sex feminin la genul masculin. În timpul

discuției, trecea pe neașteptate de la limba rusă la cea mordvină și invers. În anii celui de-al doilea Război Mondial, 1941 - 1945, maica a căzut prizonieră la nemți și a petrecut un timp într-un lagăr de concentrare, îndurând noi umilințe și suferințe. Dar a reușit să fugă din captivitate. Au început iarăși peregrinările, care erau îngreunate de război. O parte a țării fusese ocupată, o altă parte suferea de pe urma operațiunilor militare. Astfel, maica, care pribegea singuratică, putea fi considerată de ai săi drept un spion al nemților, iar de nemți - drept partizană... De aceea, maica s-a stabilit pentru un timp în satul Kapitanovka, în regiunea Kiev, unde a fost găzduită de către o familie cu mulți copii.

Tot mai frecvent, Domnul. Se descoperea maicii prin semnele Sale minunate și revelații, învrednicind-o cu darul facerii de minuni.

În timpul războiului, în Cernigov au fost readuse moaștele Sfântului Ierarh Teodosie al Cernigovului, care au fost scoase din oraș în timpul persecuțiilor asupra Bisericii. Aflând despre aceasta, maica a mers pe jos la Cernigov, pentru a se închina la moaștele Sfântului Teodosie. Noaptea o petreceasub cerul liber, neoprindu-se în sate. Închinându-se la moaștele făcătorului de minuni din Cernigov, maica s-a rugat să rămână la epitropul bisericii. Acesta a refuzat-o grosolan și a plecat spre casă, iar maica l-a urmat. La poarta casei, epitropul a fost întâmpinat de soția sa cu ochii în lacrimi, care i-a spus că fiica lor s-a intoxicat cu oxid de carbon. Tatăl s-a repezit în casă. A cerut voie să intre și maica. I-au permis. Maica s-a urcat pe sobă, a luat un vas cu apă sfințită, pe care ea o numea „vie”, și a stropit cu ea capul, fruntea și gura fetei,

după care i-a turnat puțină apă în gură. Copila și-a revenit, iar maica, pe neobservate, a plecat.

S-au păstrat până în zilele noastre mărturii despre o altă minune, pe care maica Alipia a săvârșit-o în Bielorusia în perioada postbelică. Ea a salvat de foamete și de sărăcie lucie o familie care întrebuințase toate mijloacele și forțele pentru a hrăni un porc, pentru ca mai apoi să-l vândă. Dar, când animalul a fost adus la piață, s-a văzut că acesta era gata-gata să piară. Maica, auzind țipete și suspine, s-a apropiat de stăpânii nefericiți și, rugându-se lăuntric lui Dumnezeu, a dat porcului puțin catran. Animalul și-a revenit, iar maica s-a grăbit să plece. Fiind totuși ajunsă din urmă și întrebată ce a dat ea porcului, maica a răspuns liniștită că ei au confundat-o cu altcineva, că adevăratul Doctor deja a plecat. Ulterior, maica a vindecat oameni cu un unguent preparat de ea însăși, în componența căruia nu intrau niciun fel de medicamente, ci toată puterea vindecătoare se afla numai în marea putere a rugăciunilor maicii.

S-au păstrat mărturii despre viața fericitei Alipia din perioada pribegiei ei. Într-o zi, ea s-a rugat să rămână peste noapte într-o casă din sat, ai cărei proprietari erau iubitori de străini. Stăpâna casei, fiind o femeie temătoare de Dumnezeu, a primit-o cu bucurie, a hrănit-o și i-a pregătit un pat comod, pentru a se odihni. Maica Alipia a fost îndrăgită și de fiica mai mică a acestei stăpâne primitoare, astfel că fetița a rugat-o pe mamă să-i aștearnă să doarmă alături de oaspete. Curând, fetița a căzut într-un somn adânc, iar maica nici nu s-a mai culcat pe pat: toată noaptea, ea a stat în genunchi, rugându-se înaintea icoanelor. În timpul celui de-al doilea Război Mondial, a

fost redeschisă Lavra Pecerska din Kiev, care a fost închisă și devastată de bolșevicii ateï în anii 1920. Starețul mănăstirii, arhimandritul Cronici, a devenit părintele duhovnicesc al maicii. El a și tuns-o în călugărie cu numele de Alipia, în cinstea cuviosului Alipie, iconarul de la Pecerska, și a binecuvântat-o la o nouă nevoință - stâlpnicia. Ca loc pentru nevoință a fost ales unul neobișnuit - în scorbura unui tei gigantic, care crescuse lângă fântâna Cuviosului Teodosie de la Pecerska (din păcate, copacul nu s-apăstrat până în zilele noastre). În scorbură se putea sta numai încovoiat (îndoit pe jumătate).

Arhimandritul Cronici era foarte strict cu monahia Alipia. După ce se sfârșea slujba din biserică, el îi aducea pesmeți și-i zicea:

Ei, ce, te-ai încălzit? Mănâncă și du-te, mântuiește-te.

Maica Alipia mergea ascultătoare la copacul mare și se urca în scorbură, unde își petrecea toate nopțile în rugăciune. Aceasta era o nevoință foarte aspră chiar și pe timp frumos, iar pe timp ploios și rece, cu atât mai mult. Iarna, când cădea zăpadă multă, încât maica nu mai putea să iasă din scorbură, părintele Cronici venea el însuși la ea, aducându-i în mantie pesmeți și striga:

— Tu n-ai înghețat?

Încredințându-se că maica e vie, el îi spuneatotdeauna: „Mântuiește-te!” și plecă. În timpul nopții, pe lângă scorbură hoinăreau câini flămânzi. Gerul aspru străpungea până la oase trupul încovoiat alnevoitoarei. În astfel de nopți, numai rugăciunea lui Iisus neîncetată o îmbărbăta, o încălzea și o întărea, întreținându-i viața.

La acea vreme, maica începuse deja a fi cinstită ca o

nevoitoare și rugătoare. Potrivit amintirilor contemporanilor ei, deși semăna cu pelerinii din perioada postbelică, totuși ea se deosebea de ei prin îngrijire și punctualitate, stăpânire de sine și atenție, bunăvoință și conștiinciozitate. De multe ori era agresată și neînțeleasă, dar ea nu se supăra și nici nu ofensa pe nimeni. Oamenii care au întâlnit-o pe maica Alipia în acei ani erau uimiți de privirea ei profundă, curată, mângâietoare, iubitoare... După ochii ei, era dificil să determini câți ani are maica: uneori părea o adolescentă, alteori o femeie în vârstă, mai ales după nopțile nedormite de iarnă, petrecute în scorbură.

Maica Alipia a săvârșit nevoința stâlpniciei timp de trei ani, până în 1954, când a trecut la Domnul părintele Cronici. După el, părintele duhovnicesc al maicii a fost bătrânul schimonah Damian.

Maica dormea în blocul de chilii al fraților mănăstirii, sub scară, iar, dacă era foarte frig, duhovnicul a binecuvântat-o să petreacă noaptea sub ușa starețului Andrei, unde era mai cald. Și aceasta nu era întâmplător: ușa chiliei părintelui Andrei nu se închidea niciodată, în adevăratul sens al cuvântului, pentru că la el veneau foarte mulți vizitatori. Starețul îi vindeca pe cei bolnavi, îi ajuta pe cei săraci și îi hrănea pe cei flămânzi de la trapeza Lavrei. Părintele Andrei și-a petrecut întreaga sa viață între oameni. La pragul chiliei lui a și trimis-o schimonahul Damian pe fiica orfană a părintelui Cronici. Ultimii ani din viața monahiei aveau să se scurgă de asemenea printre oameni și ușa căsuței-chiliei ei avea să fie deschisă pentru toți. În Lavra Pecerska, maica Alipia s-a nevoit aproape 15 ani. Fiind ascultătoare totdeauna față de voia lui

Dumnezeu, ea n-a făcut niciodată ceva de capul ei, samavolnic, ci totdeauna prin părinții săi duhovnicești a cerut binecuvântarea lui Dumnezeu și a păzit voia Sa cea sfântă.

În 1961, autoritățile au închis iarăși sfânta mănăstire, sub pretextul că necesită o reparație. Viețuitorii Lavrei au fost nevoiți să o părăsească pentru mult timp. Aceleași încercări le-a îndurat și monahia Alipia.

Maica a suportat cu greu închiderea Lavrei Pecerska. Ea, care era întotdeauna neobservată și liniștită, în aceste zile a atras atenția celorlalți căzând în genunchi pe stradă, vărsând lacrimi și înălțând mâinile spre cer, strigând ceva nedeslușit în limba mordvină.

Iarăși începuse mult pătimitoarea ei viață de pribegie. Cât de greu i-a fost în anii trăiți în Lavra Pecerska, totuși au fost ani petrecuți în sfânta mănăstire, într-un singur loc. Iar acum - iarăși peregrinările prin lume, fără acte, fără viză de reședință, fără bani, fără nimic... Și, dacă în epoca lui Stalin astfel de oameni erau amenințați cu închisoarea, a

5 5?

tund, în anii 1960, de cele mai multe ori erau amenințați cu spitalul de psihiatrie, unde autoritățile îi trimiteau pe credincioși „ca să se trateze”.

Însă anii de calvar au întărit atât de mult duhul fericitei Alipia, credința și devotamentul ei față de voia lui Dumnezeu, încât ea a primit totul cu smerenie, ca din mâna Domnului. Maica nu a căutat niciodată ajutor și protecție la oameni, ea a căutat ajutor și apărare numai la Dumnezeu. Credința și îndrăzneala ei erau atât de puternice, încât cei care au auzit cu câtă simplitate de

copil se adresa ea către Dumnezeu cu cuvântul „Tată!”, și au văzut cum îndată erau auzite rugăciunile ei, nu mai aveau nicio îndoială că pentru ea Dumnezeu, mai înainte de toate, este Tată apropiat, iubitor, grijuliu.

După închiderea Lavrei, maica a locuit ba la unii, ba la alții, petrecându-și nopțile în subsoluri și în locuri improprii pentru traiul oamenilor. Deși, mai corect spus, în aceste încăperi ea venea doar noaptea, deoarece ziua se ruga în biserică sau în pădure și muncea: vopsea, tencuia, muruia cu lut, repara vechi căsuțe țărănești. Dar nici noaptea fericita maică nu se odihnea: sau se ruga, sau se lupta cu demonii, izgonindu-i din casele în care ea își găsea un adăpost temporar.

Cu timpul, maica a închiriat o odaie într-o casă particulară de pe strada Goloseevo din Kiev și a început a primi oameni, care veneau la ea ca la o stareță plină de harul lui Dumnezeu, după sfaturi, după ajutor și vindecări și cu rugăminți de a se ruga pentru ei. Sosise timpul slujirii ei deschise tuturor oamenilor. La ea veneau și în Biserica Sfintei Înălțări de la Demievka (cartier al orașului Kiev), unde ea devenise enoriașă, după închiderea Lavrei. Aceasta a fost una din puținele biserici din Kiev care n-a fost închisă în perioada sovietică. Cu binecuvântarea parohului bisericii, protoiereul Alexei Iliușenko (ulterior, arhiepiscopul Varlaam), maica Alipia asculta după slujbă numeroasele cereri ale enoriașilor și pelerinilor.

Monahia Alipia iubea foarte mult această biserică și pe slujitorii ei. Maica i-a prezis părintelui Alexei că va îmbrățișa monahismul, înmânându-i înainte de tundere metaniile călugărești. Prin rugăciunile și mijlocirea ei, biserica de la Demievka n-a fost închisă și distrusă, dar

căsuța în care locuia maica s-a prăbușit și ea s-a pomenit iarăși în drum.

În cele din urmă, cu străduința unei femei credincioase, pentru maica Alipia a fost găsită o nouă locuință, o căsuță pe strada Zatevahina. Aici, într-o mică odaie care avea intrare separată, maica a trăit ultimii nouă ani din viața sa ascetică – din 1979 până în 1988.

Aceasta era o casă mănăstirească, care până la revoluție aparținuse schitului Lavrei Pecerska, Sihăstria Acoperământului Maicii Domnului Goloseevo. Sihăstria a fost întemeiată în 1631, în inima pădurii de la Goloseevo, de către Sfântul Ierarh Petru Movilă (t 1647), mitropolitul Kievului, și a cunoscut o înflorire duhovnicească în secolul al XIX-lea, pe timpul Sfântului Ierarh Filaret (Amfiteatrov, 11857). Sihăstria a fost proslăvită de mulți nevoi-A

tori, cunoscuți și necunoscuți. Înainte de revoluție, ea a fost și reședința de vară a mitropoliților Kievului, precum și loc de retragere în singurătate a nevoitorilor kieveni din secolele XIX-XX.

Dar, mai presus de toate, sihăstria a fost cinstită ca loc de nevoință și de odihnă a marilor părinți-duhovnici: Cuviosii Partenie Krasnopevțev din Kiev (1855) și Alexei Șepelev de la Goloseevo (ti917), precum și a Fericiților Teofil și Paisie, nebunii pentru Hristos din Kiev, care un timp oarecare s-au nevoit în ea. Sfântul Ierarh Filaret a numit Sihăstria Goloseevo – Athosul Rus, iar Cuviosul Partenie spunea că în ea sălășluiește duhul Cuviosilor noștri Părinți de la Pecerska.

În perioada sovietică, sihăstria a fost închisă și distrusă; în anii 1930, biserica, de o minunată frumusețe, în cinstea icoanei făcătoare de minuni a t 7

Maicii Domnului Izvor de Viață Purtător, a fost
97

aruncată în aer, iar cea a Acoperământului Maicii Domnului a fost demolată. O anumită perioadă de timp, pe teritoriul Sihăstriei au fost colhozul, stațiunea agricolă, o școală, o tabără turistică pentru ce-A

pii. În chiliile călugărilor au trăit mireni...

La sfârșitul anilor 1970, localnicii au fost mutați în case confortabile și apartamente și Sihăstria Goloseevo s-a prefăcut într-un loc pustiu, mai bine zis într-o paragină. Cu toate acestea, credincioșii au uitat-o. În fiecare an, pe 30 martie, de Ziua îngerului Cuviosului Alexei de la Goloseevo, la mormântul lui veneau preoți, monahi și mireni. Se săvârșeau panahide, se organizau trapeze de pomenire (praznice) și, necăutând la teama credincioșilor, în această zi nu venea nimeni să-i persecute. Părintele Alexei era atât de cinstit în popor, încât, de la moartea sa în 1917 și până în ziua de astăzi, la mormântul lui totdeauna luminează candela și, pe orice timp, la el vin oameni. În anii 1990, întemeietorii Sihăstriei Goloseevo și sihaștrii care s-au nevoit în ea au fost preaslăviți în rândul sfinților cinstiți local.

Când monahia Alipia s-a așezat cu traiul pe teritoriul sihăstriei, aceasta avea o înfățișare foarte jalnică: ruine pe un loc pustiu, printre care cel mai bine s-au păstrat pereții fostei case mitropolitane. Dar vederii duhovnicești a maicii Alipia i s-a descoperit că sfânta mănăstire va renaște.

Odată, trecând pe teritoriul sihăstriei ruinate cu maicile și surorile Mănăstirii Florovski, fericita a zis:

— Fetelor, priviți: aici va fi mănăstire și slujbă. Călugărițele s-au gândit: „Cum? Aici va fi?... În aceste

ruine?”

Dar timpul a dovedit adevărul prezis de mona-A lua de la Goloseevo. În 1993, după cinci ani de la moartea maicii, sihăstria a renăscut ca schit al Lavrei Pecerska și aici au venit primii viețuitori – arhimandritul Isaachie cu câțiva ascultători. Peste trei ani, în 1996, cu binecuvântarea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Ucrainene, schitul a devenit mănăstire de bărbați de sine stătătoare – Sihăstria Acoperământului Maicii Domnului Goloseevo.

Pe toți cei care veneau la maica în Goloseevo.

5 7

ea îi trimitea la mormântul Cuviosului Alexei de la Goloseevo, care pe atunci nu fusese încă canonizat.

— Mergi și te închină – spunea maica –, acolo slujește un preot.

Cei care veneau permanent la maica făceau aceasta și fără ca ea să le amintească, pentru că ea putea să nu-l primească pe omul care nu se închinase la mormântul starețului de la Goloseevo. Fără îndoială, ea însăși s-a rugat de nenumărate ori la mormântul sfânt. Potrivit martorilor oculari, în acei ani, la mormântul Cuviosului Alexei totdeauna licărea o candelă și ardeau lumânări, chiar dacă uneori cădea multă zăpadă și drumul spre mănăstire încă nu era curățat. Dar cine nu știe despre faptul că maica Alipia iubea foarte mult să aprindă lumânări în biserică, pentru aceasta cheltuind toată milostenia pe care o primea de la oameni?

Chilia maicii Alipia se afla pe teritoriul sihăstriei pustiite, în mijlocul pădurii, pe o coastă de deal, într-o văgăună adâncă. Un loc mai bun pentru monahul isihast

nici nu se putea găsi. Întreaga pădure de la Goloseevo a fost sfințită cu rugăciunile cuvioșilor și ale călugărilor nevoitori. Întemeietorul schitului, Sfântul Ierarh Petru Movilă, se ruga aici noaptea în genunchi, întărindu-se duhovnicește. Sfântul Ierarh Filaret Amfiteatrov a venit timp de 17 ani la Goloseevo, primăvara și vara, împreună cu părintele său duhovnicesc, Cuviosul Partenie, și se plimba mereu prin pădure, rostind pe de rost Psaltirea. În fiecare zi, starețul Partenie săvârșea asemenea „plimbări” prin pădure și în deplină singurătate, rostind pe de rost toți psalmii; săvârșea de două ori Pravila Născătoarei de Dumnezeu (300 de rugăciuni „Născătoare de Dumnezeu, bucură-te...”), precum și Rugăciunea lui Iisus. Fericitul Teofil de la Kitaev, care s-a nevoit de două ori în Sihăstria Goloseevo, a fugit în pădure de numeroșii săi admiratori, s-a ascuns în scorbură unui stejar mare și se ruga acolo în taină. „Plimbări” prin pădure, însoțite de rugăciune, au săvârșit și Fericitul Paisie, care a fost în Goloseevo citețul pravilei schimnicești pentru Sfântul Ierarh Filaret (în schimă - Teodosie), și Cuviosul Alexei, un stareț cu adevărat nebun pentru Hristos, care a călăuzit duhovnicește sute de oameni din cele mai diverse categorii sociale și care niciodată n-a închis ușa simplei sale chilii în fața nimănui.

Maica Alipia a continuat lucrarea duhovnicească a părinților sihaștri de la Goloseevo. La fel ca mitropoliții Petru și Filaret, ea se ruga ziua și noaptea, și în chilie, și în pădure, și, asemenea fericitelor

Paisie și Teofil, ea a strălucit în nevoința nebuniei pentru Hristos, acoperindu-și cu ea nevoințele pustnicești.

Maica era îmbrăcată în haine de culoare neagră, iar

pe cap purta o căciulă de blană pentru copii. Fiind fragilă și uscățivă, ea părea a fi gârbovă, pentru că purta pe umeri sau pe spate icoana muceniței Agafia și un sac nu prea mare cu nisip (un fel de lanțuri, verigi ascetice), iar la gât o mulțime de chei de fier (numărul lor corespundea cu numărul fiilor și ficelelor sale duhovnicești). Dacă primea un nou om pentru a-l călăuzi duhovnicește, maica își atârna la gât o nouă cheie.

Limbajul ei, de asemenea, era mai puțin obișnuit: pentru ea nu exista genul feminin, ea vorbea despre toți doar la genul masculin, inclusiv despre sine însăși și despre persoanele de sex feminin.

Mulți vedeau în aceasta o manifestare a nebuniei pentru Hristos. Dar poate fi și o altă cauză: aproape un sfert de veac, maica Alipia s-a nevoit în mănăstiri de bărbați, în Lavra Pecerska și în Sihăstria Goloseevo, ruinată, aflându-se sub îndrumarea duhovnicească a stareților și urmând calea nevoințelor cuvioșilor. Iar Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov a spus că, dacă femeia neputincioasă se nevoiește din dragoste pentru Hristos, atunci și ea este *fericit bărbatul*, după cuvintele Psalmistului. De asemenea, este posibil ca maica să fi atins o astfel de stare duhovnicească când încetezi de a mai face vreo distincție între sexul masculin și cel feminin, când în fiecare om vezi o făptură nouă în Hristos, un nou Adam, un chip viu al lui Dumnezeu. Și atunci, și despre sine și despre fiecare vei vorbi la genul masculin - „el”.

Maica Alipia își petrecea zilele în rugăciuni și osteneli. Dimineața, ea putea fi găsită în biserica de la Demievka, unde se ruga întotdeauna la icoana Sfinților Apostoli Petru și Pavel. Dacă cineva i se adresa în timpul

slujbei, maica îndată se ruga pentru ajutor și, primind înștiințare de la Dumnezeu, le spunea cu bucurie despre mila lui Dumnezeu revărsată asupra oamenilor.

După ce se săvârșea slujba, tot acolo, în biserică, maica îi asculta pe mulți vizitatori și, rugându-se în sine, le prevestea modul de rezolvare a diferitelor probleme sau se ruga pentru ajutor și vindecare. Întorcându-se în chilie, necăutând la vârsta înaintată, maica Alipia trebăluia prin mica sa gospodărie, continuând să primească vizitatori. Ea iubea să-și îngrijească găinușele, să lucreze în grădină, să gătească pentru fiii ei duhovnicești și pentru oaspeți.

Pe coasta văgăunii, maica a săpat singură niște trepte și cobora pe ele în pădure, pentru a hrăni un elan pe care ea cu dragoste îl numea „Oaspete”. Toate acestea erau pentru ea o mare mângâiere. Cu dragoste ea hrănea și multe pisici, care trăiau la ea, precum și păsări și câini vagabonzi, fiindu-i milă din inimă de orice creatură a lui Dumnezeu.

Fericita maică mânca o singură dată în zi și foarte puțin. În zilele de miercuri și vineri, precum și în prima și în ultima săptămână a Postului Mare, ea nu mânca și nu bea nimic.

Maica primea vizitatori până la apusul soarelui, după aceea închidea ușa chiliei sale și aproape niciodată n-o deschidea până dimineața. Ea era foarte obosită de vizitatori, mai ales în ultimii ani de viață.

TM t

Neputințele și suferințele omenești au adus-o la epuizare și ea deseori suspina:

— Cât e de greu...

Cu toate acestea, totuși, când ucenica de chilie

începea să-i spună cu precauție că ar putea să nu-i primească pe toți, maica, păstrând puțină tăcere, îi răspundea:

— Marusea, tu nu știi cât e de rău fără oameni! Cu oamenii este greu, dar cât e de greu fără oameni! E greu, e greu, e greu... La mine vin diferiți oameni, iar tu ia seama cum îi primesc. Așa să faci și tu...

Și, într-adevăr, de multe ori veneau la maica niște oameni atât de decăzuți, încât fiii ei duhovnicești se rușinau să se așeze cu ei la aceeași masă. Dar fericita maică nu se rușina și le purta de grijă, dând tuturor exemplul de dragoste jertfitoare de sine. În ciuda oboselii, maica nu lăsa niciodată pravila de rugăciune, chiar și când era bolnavă.

Noaptea, maica aproape că nu se odihnea: se ruga așezându-se pe marginea patului, care era ocupat de o mulțime de saci mici, pentru a o împiedica să doarmă. Trupul ostenit al maicii n-a știut toată viața ce înseamnă odihna și relaxarea; doar la sfârșitul vieții, în perioadele grele de boală, ea stătea culcată pe niște scânduri, pentru a se odihni. Iar la ora 3: 00 dimineața, pentru ea începea o nouă zi de muncă.

Dar, de la alții, maica Alipia nu cerea asemenea nevoițe stricte. La ea deseori înnopta câte cineva și oaspeților săi le aranja cu dragoste patul să doarmă, iar a doua zi dimineața îi binecuvânta de drum. De regulă, vizitatoarele plecau voioase și... sănătoase, deși puteau nici să nu observe aceasta de îndată.

În afară de aceasta, în chilia maicii, ca și oarecând în chilia Cuviosului Alexei de la Goloseevo, fiii duhovnicești și vizitatorii erau întâmpinați cu generozitate și bunăvoință,

fiind totdeauna așezați la masă. Maica știa întotdeauna câți oameni și cu ce nevoi trebuie să vină, și pentru toți pregătea masa. De obicei, fierbea totul în cratițe nu prea mari, iar oaspeților le punea farfurii mari și întotdeauna era de ajuns pentru toți.

Dacă maica știa că într-o zi la ea vor veni 30 de oameni, ea binecuvânta să se fiarbă terciul ei „defirmă” pentru 30 de persoane. Într-o cratiță de trei litri, una dintre ajutoarele ei turna trei litri de lapte. Apoi, în această cratiță plină până la refuz, se turna un kilogram de orez, zahăr, un kilogram de unt și se băteau 30 de ouă. Nu curgea nimic pe jos și terciul era foarte gustos, fiind mai apoi turnat în farfurii mari. Maica Alipia binecuvânta pe fiecare să mănânce

nânce câte o porție întreagă. În timpul acestei mese, mulți se vindecau de diferite boli.

Pe lângă aceasta, maica îi vindeca pe bolnavi cu un unguent pregătit cu mâinile ei. Puterea vindecătoare a acestui unguent consta în rugăciunile maicii. S-au păstrat o mulțime de dovezi și mărturii despre vindecarea celor mai grave boli cu acest unguent.

Astfel, soției unui preot medicii i-au descoperit cancer la sân. Soțul ei îi cerea să meargă imediat la operație. Femeia a cerut pentru aceasta binecuvântarea fericitei Alipia, dar maica n-a binecuvântat. Ea a uns pieptul bolnav al femeii cu unguentul său și, aplicând un pansament cald, i-a interzis să-l scoată timp de trei zile. Soția preotului a suportat cu greu aceste zile, atât de mare era durerea, dar n-a încălcat binecuvântarea.

După trei zile, pe piept se formase o rană purulentă, iar maica Alipia a binecuvântat să fie deschisă la spital.

Femeia nu mai avea niciun fel de tumoare malignă.

Primind și ospătând în același timp mai mulți oameni, maica știa să spună fiecăruia un cuvânt de folos și acest cuvânt era înțeles numai de omul căruia îi era adresat. Deseori, cuvintele maicii nu erau înțelese imediat, ci după un timp, deoarece ea vorbea despre viitor ca despre trecut.

Monahia Alipia își manifesta foarte delicat darul său de a vedea cu duhul, pentru a nu-l tulbura pe om. Deși ea putea fi și strictă, chiar și severă, severitatea ei era întotdeauna însoțită de dragostea și grija pentru mântuirea oamenilor.

Odată, la maică au venit trei tineri. Privind cu atenție pe fiecare în parte, ea le-a spus ce vor face aceștia în viață. Unul dintre ei avea o atitudine foarte critică față de maica Alipia și chiar nici nu dorise să meargă la ea, zicând:

— Ce știe această babă?

Și iată că maica, privindu-l cu atenție, i-a zis cu asprime:

— E mare și îngrozitor păcat să te măriți; în iad se va duce sufletul, dacă nu se va pocăi.

Tânărul s-a schimbat la față și, atunci când însoțitorii săi erau gata să plece, el a rămas la maica. A ieșit de la ea tăcut și îngândurat, iar peste o lună a murit subit, de ciroză. Maica l-a muștrat în ascuns de păcatul sodomiei și l-a chemat la pocăință, dar, dacă el s-a pocăit sau nu, nu se știe.

Dacă maica vedea în om tendința și dorința de a se pocăi și a se corecta, era foarte milostivă chiar și cu cei mai împietriți păcătoși. Într-o zi venise la ea o femeie tânără și frumoasă, care permanent își înșela soțul. Patima

desfrâului pusese așa o stăpânire asupra ei, încât ea singură nu se mai putea opri, iar să se pocăiască înaintea preotului îi era rușine.

Maica Alipia a primit-o cu o deosebită blândețe și duioșie, a așezat-o alături de ea și a început să-i vorbească cu încântare: – Cât ești de frumos! Ce rochie frumoasă ai! În tinerețe și eu am fost frumos! Așa am fost!...

Și a început să-i povestească cu încredere despre păcatele sale inexistente, atribuindu-și sieși păcatele acestei femei, așa cum a făcut în timpul său Fericitul Paisie din Kiev. Femeia, la rândul ei, ascultând-o pe maică, a recunoscut că în viața ei a făcut aceleași fapte și s-a întâmplat același lucru. Ea s-a umilit cu sufletul, a izbucnit în lacrimi și s-a pocăit. De la maica Alipia a ieșit cu totul alt om. Ulterior, această femeie împreună cu soțul și cu fiica ei au primit călugăria.

Fiind înzestrată de Dumnezeu cu darul prorociei și al vederii cu duhul, maica Alipia citea în sufletul omului ca într-o carte deschisă. Ei îi era descoperit ce se întâmplă sau se va întâmpla cu omul și ea putea să preîntâmpine primejdiile, să-l ajute pe om să evite anumite probleme, neînțelegeri și ispite sau să-l apere de necazurile ce veneau asupra lui.

Astfel, într-o noapte, maica s-a rugat pentru mântuirea unei fete care căzuse în mâinile unui sadic, într-un oraș necunoscut. Nefericita fată trebuia să moară de o moarte chinuitoare, dar maica Alipia s-a rugat ca Domnul să păstreze viața fetei și i-a cerut ucigașului să elibereze jertfa. Martoră a acestei lupte pentru sufletul și viața omului a devenit una dintre ficele duhovnicești ale maicii. Dar abia mai târziu a aflat ea pentru cine se ruga maica

atât de stăruitor la Domnul.

Biruința duhovnicească a maicii n-a trecut nici pentru ea fără consecințe. Diavolul s-a răzbunat, lovind cu o boală neclară mâna nevoitoarei. Mâna s-a umflat și durerea era atât de mare, încât, chiar dacă era neobișnuit de răbdătoare, maica gemea. În general, pentru maica Alipia nicio faptă bună sau binefacere duhovnicească nu trecea fără urmări. Oamenii primeau alinare, vindecare, ajutor și bucurie, iar maica – suferință și boală. Prin smerenia sa și cu harul lui Hristos, maica Alipia avea putere asupra diavolului și a slugilor lui; ea izgonea demonii din om și le interzicea să mai intre în el. Dar cel viclean n-a încetat să se răzbune pe ea până în ultimele ei zile de viață. El se arăta maicii uneori prin oameni, iar alteori apărea chiar el însuși, în chipul său cu totul respingător.

Chiar și în chilia îndepărtată de la Goloseevo, maica Alipia n-a mai avut liniște din cauza urmăririi din partea autorităților. Din timp în timp venea milițianul de sector și-i cerea insistent să prezinte documentele și să părăsească căsuța. Dar, după ce se ruga în sine, maica îi răspundea că Stăpânul cel mai mare nu-i permite să plece. Și, prin mila lui Dumnezeu, milițianul o lăsa în pace, dar numai pentru un timp.

Adesea de la serviciul medical de urgență veneau echipe și încercau s-o evacueze la spitalul de psihiatrie sau la un azil de bătrâni. Dar, prin mila lui Dumnezeu, ei plecau singuri. Odată, rugându-se la Dumnezeu, maica i-a descoperit unei femei-medic boala ei ascunsă și aceasta, rămânând uimită, a lăsat-o în pace.

Se mai întâmpla ca chilia maicii să fie atacată de huligani, care spărgeau ușa în speranța că vor găsi bani

sau lucruri de preț, și atunci maica se ruga cu mâinile ridicate la cer toată noaptea, până când „oaspeții nepoftiți” plecau. Uneori, însă, aceștia îi pândeau pe fiii ei duhovnicești sau pe vizitatori, de aceea maica nu permitea să plece cineva fără de binecuvântarea ei, și, astfel, prin rugăciunile ei, toți rămâneau nevătămați. Într-o zi, la comanda cuiva, a fost adus un tractor cu câțiva muncitori, pentru a demola chilia maicii. Casa era mică și pentru a o distruge nu era nevoie de mari eforturi. Când totul era deja pregătit pentru demolare, bătrâna maică s-a așezat în partea din față a tractorului, a ridicat mâinile spre cer și lacrimi mari au început a se scurge pe obrajii săi scofâlciți. Strigătul de rugăciune din inima ei a fost auzit: muncitorii au rămas uluiți și buimăciți, și au plecat, refuzând să distrugă casa maicii.

Când diavolul nu reușea să-i facă vreun rău prin oameni, se arăta el însuși: speriind-o, trântind și spărgând ușile. Într-o zi, una din vizitatoarele maicii, pregătind mâncarea în curte, a auzit tropotul unei mari herghelii de cai care veneau spre chilie. Făcând semnul crucii asupra mâncării, femeia a fugit în casă și s-a încuiat, citind Psalmul 90, *Cel ce locuiește în ajutorul Celui Preaînalt...* După un timp, totul s-a liniștit. S-a dovedit că nu fuseseră niciun fel de cai. Maica a lăudat-o pe această femeie pentru că nu s-a speriat.

Pentru încercarea maicii în credință, Domnul îngăduia diavolului s-o atace fizic: o ridica în aer, o arunca la pământ, o lovea cu capul de pietre. Martori ai luptei maicii Alipia cu diavolul au fost ucenica sa de chilie împreună cu nepoata ei. Odată, fiind îngrijorate de absența îndelungată a maicii, ele au alergat spre văgăună. Vederii

duhovnicești a copilei i-a fost descoperit că cineva înfricoșător și negru la chip încearcă s-o ucidă pe maica Alipia, iar ucenica sa de chilie a văzut-o doar pe maica, care se lupta cu cineva nevăzut.

Cunoscând din experiența sa greutatea luptei cu duhurile răutății, totdeauna maica îi preîntâmpina și îi sfătuia pe toți să se ferească de nevoința și nebunia pentru Hristos fără Hristos, adică cu de la sine putere sau fără binecuvântare. De exemplu, ea nu dădea binecuvântare pentru a merge la nevoință în munții Caucazului, spulberând astfel visele înflăcărate ale tinerilor prin cuvinte simple:

— Nu. Nu-i aceea. Aceste nevoințe nu sunt pentru timpul nostru.

Sau:

— Fără soție, te vei pierde... Vei pieri.

Iar unui tânăr care visa la nevoința nebuniei pentru Hristos, maica i-a zis cu asprime și agitată:

— Să nu îndrăznești, te vor omorî!

Tânărul nu a ascultat și în curând a murit.

Maica era îngrijorată profund de neascultarea fiilor săi duhovnicești și a vizitatorilor ei. Ea se străduia să-i oprească de la neascultare și prin interdicții și prin rugăminți. Dar, când ei rămâneau totuși neînduplecați și ceea ce le spunea ea nu acționa asupra lor, maica suferea împreună cu ei, poate chiar mai mult decât ei, știind ce urmări aduce după sine neascultarea. Dacă cineva venea la ea pentru a cere binecuvântare pentru călugărie, maica încerca mai întâi de toate ascultarea acelei persoane.

Astfel, maica i-a cerut unui tânăr să dea jos de pe rafturi toate cărțile, prefăcându-se că o caută pe cea de

care are nevoie, iar după aceasta i-a zis să le aranjeze la loc, în ordinea pe care i-o va indica ea. Dar tânărul a făcut tot în felul său, „mai rațional”, după cum i se păruse lui. Maica, fără să se uite la munca lui, a spus:

— Vrea să fie călugăr, dar face totul după placul său...

Fată de monahi, maica avea o atitudine foarte binevoitoare, îi iubea foarte mult și zicea cu blândețe despre ei că sunt „rudele mele dintotdeauna” sau „el e din satul nostru”. În perioada sovietică, să faci călugăr nu era ușor. În anii 1960, în Kiev au fost închise toate mănăstirile de bărbați, rămânând deschise numai două mănăstiri de femei: Pokrovski și Florovski. Dar nici viețuitoarele lor nu aveau liniște. Autoritățile le cereau să aibă viză de reședință în Kiev, iar pentru cineva din alt oraș era aproape imposibil să se înregistreze în Kiev. Uneori nu reușeau să se înregistreze nici măcar în regiunea Kievului. Adesea, în mănăstiri erau organizate raiduri de răfuială și percheziții, viețuitoarele erau înjosite, insultate; se încerca prin toate mijloacele ca ele să fie scoase din mănăstiri – mai ales cele tinere.

O monahie, epuizată de faptul că nicidecum nu putea să obțină viză de reședință, a venit cu durerea ei la maica Alipia. Fericita a întâmpinat-o cu cuvintele:

— Cât veți mai chinui fata cu înregistrarea? încetați de a vă mai bate joc!

Maica a binecuvântat-o și aceasta în curând a primit viză de reședință în orașul Irpeni. În perioada sovietică, în anii de prigoană a credincioșilor, maica Alipia i-a ajutat nu numai pe slujitorii Bisericii și pe monahi, față de ei arătându-se cu o deosebită atenție și dragoste, dar și pe fiii

săi duhovnicești i-a învățat să respecte preoții și niciodată să nu-i judece, să nu-i vorbească nici de bine, nici de rău. Prin rugăciunile sale, maica a sprijinit pe mulți mireni credincioși să stea neclintiți în credință și să nu cedeze, să nu se lepede de Sfânta Biserică.

O tânără a fost pusă în fața unei alegeri: sau renunță la credință și intră în Komsomol, sau este exmatriculată din Universitate și trasă la răspundere penală. Fata a cerut sfatul maicii Alipia. Maica i-a răspuns că „Gramatele împărătești” pot fi purtate și fără komsomol. După ce maica s-a rugat la Dumnezeu, pur și simplu au uitat de studenta credincioasă.

O altă fată era persecutată pentru că scria poezii cu conținut religios. Prin rugăciunile maicii, ea s-a îmbolnăvit, iar mai apoi au uitat, de asemenea, de ea.

Maicii Alipia i se adresau cu diferite probleme dificile și boli grave nu numai credincioșii, ci și atei, și comuniștii. Maica îi ajuta și pe ei cu toată dăruirea de sine și, prin rugăciunile și dragostea ei, mulți oameni se întorceau la Hristos. Numai Unul Dumnezeu știe câți oameni a salvat maica din necazuri și disperare, pe câți i-a făcut sănătoși, câte familii a păstrat unite, nelăsându-le a fi destrămate. În anii războiului din Afghanistan, recruții care cereau sfintele rugăciuni ale maicii Alipia scăpau de recrutarea în Afghanistan și, deci, de la moarte sigură.

Maicii Alipia i s-a descoperit că la 26 aprilie 1986 se va întâmpla catastrofa de la Cernobîl. Și maica, cu mult înainte de tragedie, a prevenit oamenii că va arde pământul, că vor arde subsolurile, că vor „otrăvi” pământul și apa.

— Stingeți focul! – striga maica. Nu dați drumul la

gaz! Doamne, ce va fi în săptămâna Patimilor!

Dar nimeni n-o înțelegea. Mai bine de o jumătate de an maica s-a aflat în post și rugăciune pentru mântuirea pământului și a oamenilor de groaznica catastrofa. Cu o zi înainte de accident, maica mergea pe stradă și striga:

— Doamne, fie-ți milă de prunci! Îndură-Te de popor!

Domnul a descoperit maicii sensul tragediei de la Cernobîl, dar ea n-a putut opri mânia lui Dumnezeu asupra oamenilor care L-au mâniat cu păcatele și fărâdelegile lor.

Și, atunci când s-a produs accidentul și a început panica, mai ales în Kiev, în orașele și satele aflate pe o rază de 30 de kilometri, maica Alipia n-a binecuvântat pe nimeni să părăsească casele și să fugă. Ea, ca o mamă iubitoare, îi chema pe toți să se liniștească, să se întoarcă la Dumnezeu și să nădăjduiască în mila și ajutorul Lui. Maica îi chema pe toți să se roage la Domnul Iisus Hristos cel Răstignit și să-și amintească de puterea Crucii Lui, prin care a biruit moartea. Ea a binecuvântat ca oamenii să însemneze locuințele lor cu semnul sfintei cruci și să continue să trăiască în ele, să însemneze și alimentele cu semnul sfintei cruci și să mănânce fără teamă.

— Dar cum să bei lapte radioactiv? - o întreba cu teamă.

— Dar tu îl însemnezi cu semnul crucii, răspundea maica, și nu va fi niciun fel de radiație. În acele zile teribile, maica i-a susținut pe mulți duhovnicește, nelăsându-i să cadă în panică și disperare, și i-a întors la Dumnezeu.

Maica Alipia și-a prevenit fiii duhovnicești și despre o altă durere, „Cernobîlul duhovnicesc”: despre viitoarea schismă a lui Filaret în Ucraina. Ea încerca să-i convingă

pe vizitatorii săi că trebuie să aparțină numai Bisericii Ortodoxe canonice. Dar, pe atunci, puțini credeau că se va produce o oarecare schismă și mulți se tulburau și se revoltau când în biserica de la Demievka ea îl întâmpina și îl petrecea pe fostul mitropolit Filaret [M. A. Denisenko] cu cuvintele: „Schismaticul! Schismaticul!”

Orice durere și orice suferință omenească au trezit întotdeauna în sufletul maicii Alipia o mare compătimire și milă. Dorința ei de a-i ajuta pe toți se exprima nu numai prin rugăciuni fierbinți, dar și prin postul suplimentar pe care maica se obliga să-l respecte, supunându-și astfel trupul său multpătimitor unor noi lipsuri. De exemplu, pe timp de secetă, ea nu numai că nu mânca nimic, dar nici apă nu bea, chiar și pe cea mai chinuitoare arșiță.

Odată, cerând de la Dumnezeu ploaie, maica nici n-a mâncat și nici n-a băut nimic timp de două săptămâni. Și, atunci când a început să plouă puternic, maica Alipia se plimba în jurul casei cu mare bucurie, ridicându-și mâinile la cer și lăsând ploaia să o ude.

— Slavă Domnului! Ploaie! - a exclamat ea cu voce tare.

— Slavă Domnului! Ploaie! Roadă! Roadă! Roadă!

Maica Alipia își sporea postul și atunci când fiii ei duhovnicești, prin neascultarea lor, Îl mâniau pe Dumnezeu.

Cu câteva luni înainte de moarte, maica Alipia a întrebat-o pe ucenica sa de chilie, Maria, în ce zi a săptămânii va fi data de 30 octombrie. Când a aflat că e duminică, n-a spus nimic și a clătinat din cap. Aceeași întrebare a pus-o și unei monahii. Iar unei vizitatoare, maica i-a dat un calendar bisericesc pe un an,

binecuvântând-o să numere zilele lunilor. Când a ajuns la data de 30 octombrie, maica a oprit-o și a încercuit această dată.

Cu două săptămâni înainte de moarte, maica Alipia a spus: - Încălziți apă, spălați-mă, eu plec din viața pământească!

Fiii duhovnicești au început să plângă, iar ucenica de chilie, necăutând la necaz și lacrimi, a îndeplinit binecuvântarea maicii. Fiind slăbită, maica s-a culcat și, uitându-se la icoană, a spus cu greu:

— Nu-u-u! A mai lăsat puțin - și a arătat cu degetul -, iată, ată-ă-al vei mai trăi!

Cu o săptămână înainte de moarte, în chilia maicii s-au adunat din nou fiii ei duhovnicești. Maica s-a închinat până la pământ în fața fiecăruia și a zis:

— Iartă-mă! Iartă-mă! Iartă-mă!

După aceea, s-a rugat la Dumnezeu:

— Iartă-mă! Iartă-mă! Iartă-mă! Iartă-mă!

Și s-a însemnat cu semnul sfintei cruci.

— Nu plânge! - i-a zis maica devotatei sale ucenice de chilie. Vei veni la mine la mormânt și-mi vei povesti totul, ca unei ființe vii, iar Domnul te va auzi și te va ajuta.

Iar altă dată, maica Alipia a zis:

— Eu rămân aici cu voi. Duceți-vă și înconjurați acest loc [adică căsuța din Goloseevo - **n.n.**] și eu vă voi auzi și, dacă voi afla îndrăzneală la Dumnezeu, atunci voi mijloci pentru voi înaintea Lui.

Și a mai zis maica:

— Eu voi muri când va cădea prima zăpadă și vor fi înghețuri.

În seara sâmbetei de 16/29 octombrie, maica s-a

simțit foarte rău. Ea i-a dat ucenicei sale de chiyliie bani, zicându-i:

— Du-te acum în biserică, pune lumânări, dar nu le aprinde, să fie pentru a doua zi dimineața...

Apoi a binecuvântat-o să ia cu sine daruri pentru panahidă și dimineața imediat să le ducă la biserică, iar după slujbă să fugă repede la ea în chilie, ca s-o găsească în viață. În ziua următoare, pe data de 17/30 octombrie 1988, a căzut prima zăpadă și a lovit primul îngheț. După slujbă, în chilia maicii au venit mulți oameni: toți se grăbeau să-și ia rămas bun, să-i ceară iertare și să ia ultima binecuvântare. Fiii duhovnicești plângeau, se rugau. Când a venit clipa despărțirii, maica Alipia s-a ridicat puțin și, privind serios și pătrunzător la fiii săi duhovnicești, i-a însemnat de trei ori cu semnul sfintei cruci. Înțelegând cât de greu le va fi să vadă moartea maicii lor duhovnicești, i-a binecuvântat pe toți, cu excepția unei femei, să meargă la Sihăstria Kitaev și să se roage acolo pentru ea, la mormintele Cuvioasei Dositeea și Fericitului Teofil...

Și, când fiii duhovnicești se rugau pentru ea în

Kitaev, maica Alipia, fiind deja pe patul de moarte, s-a rugat cu umilință Domnului ca El să nu-i lase pe fiii ei rămași orfani...

Pe patul de moarte, maica stătea luminată, exact ca și cum ar fi fost adormită. Fața ei era liniștită și plină de bunătate. Monahiile de la Mănăstirea Florovski au pregătit-o pentru înmormântare, iar prima panahidă pentru sufletul adormitei monahii Alipia a fost săvârșită de ieromonahul Roman Matiușin.

La înmormântarea care a avut loc pe 1 noiem-A

brie în Biserica înălțării Domnului din Mănăstirea Florovski, s-au adunat foarte mulți oameni. Sicriul

7 5

maicii Alipia era acoperit cu flori. Fiii ei duhovnicești, prezenți la slujba de înmormântare, nu mai simțeau o durere atât de mare precum cea care îi străpunsese în ziua când au aflat despre moartea maicii. Durerea parcă s-a pierdut și s-a dizolvat într-o bucurie liniștită, plină de nădejde. Toți au simțit că aceasta a fost o sărbătoare, un triumf al credinței, că aceasta nu este moartea, ci biruința asupra ei.

A.

În chip minunat s-a hotărât ca înmormântarea maicii să se facă în cimitirul Lesnoie, pe terenul Mănăstirii Florovski, deși la început părea că este de neconceput a îngropa în cimitirul orășenesc o monahie care n-a avut nici pașaport, nici viză de reședință...

Enoriașii bisericii de la Demievka, care au știut-o pe maica Alipia în timpul vieții sale, își amintesc câte panahide a adus ea, cât a pomenit, câte lumânări a aprins pentru cei vii și adormiți. Toată milostenia pe care o primea, maica o cheltuia pe produse pentru panahidă și pe lumânări, și totdeauna aprindea din cele scumpe. Și, iată, după moartea maicii, la mormântul ei modest din cimitirul Lesnoie, curgeau râuri de oameni – și dintre cei care au cunoscut-o în viață, și dintre cei care n-au cunoscut-o. Aici se săvârșeau permanent panahide, totdeauna licărea candeluța și ardeau lumânări, aici permanent erau flori vii.

Și, dacă în timpul vieții sale maica Alipia a ajutat mii de oameni, după moartea sa, toate cazurile în care s-a manifestat ajutorul său haric nici nu pot fi numărate. La ea

aleargă și cei bolnavi de boli incurabile, și cei rămași orfani, și șomerii, și cei care au fost clevețiți și condamnați pe nedrept, și cei deznădăjduți de mântuire, și cei săraci, și cei ce suferă – și nimeni nu rămâne neajutorat.

În ziua pomenirii maicii Alipia, la mormântul ei se formează rânduri mari de închinători. Ei îi scriu scrisorilete, ca și Fericitei Xenia de la Sankt Petersburg, cu cele mai tainice rugăminți...

Cu fiecare an, poporul cinstește tot mai mult și mai mult și locul de nevoință al fericitei Alipia, acolo unde a fost căsuța ei, lângă Sihăstria Acoperământului Maicii Domnului Goloseevo. Cu binecuA

vântarea întâi-stătătorului Bisericii Ortodoxe Ucrainene, Prea Fericitul Vladimir, Mitropolitul Kievului și al întregii Ucraine, pe locul chiliei distruse a maicii Alipia, Sihăstria Goloseevo a construit un paraclis în cinstea Sfântului Ierarh Nicolae, făcătorul de minuni.

Din mila lui Dumnezeu, Prea Fericitul Vladimir a binecuvântat ca și osemintele monahiei Alipia Avdeev să fie mutate în Sihăstria Goloseevo, unde maica a trăit și s-a nevoit în ultimii ani de viață.

Sfintele moaște ale monahiei Alipia au fost aflate în dimineața zilei de 5/18 mai 2006. La acest sfânt eveniment au participat părintele stareț al Sihăstriei Goloseevo, arhimandritul Isaachie Andronic, părinții, frații și enoriașii mănăstirii, fii duhovnicești și închinătorii maicii, precum și reprezentanții administrației cimitirului Lesnoie, cei ai poliției din Kiev și ai stației epidemiologice. Înainte de a deschide mormântul, arhimandritul Isaachie a săvârșit o litie pentru sufletul maicii Alipia. Părinții și frații au scos atent crucea, au scos florile de pe mormânt și, cântând

cântările pascale și cele pentru pomenirea celor adormiți, au început săpăturile. Ele au durat puțin timp, aproximativ o oră, și s-au petrecut foarte liniștit și pașnic. Nu a fost, probabil, în acel moment, vreun om care să nu fi simțit în inima sa această deosebită pace lăuntrică – pacea care covârșește orice minte.

Când s-a ajuns la sicriu, toți cei prezenți s-au adunat în jurul mormântului. Sicriul era parțial putred. Sfintele moaște ale maicii Alipia au fost găsite în haine monahale. S-au păstrat bine iconițele de lemn așezate în sicriu și metaniile călugărești, care erau tot de lemn. Toate acestea, împreună cu moaștele, au fost mutate cu grijă într-un sicriu nou și puse în microbuzul mănăstirii. Fiind însoțite de poliție și de o impunătoare escortă de mașini, moaștele nevoitoare de la Goloseevo se întorceau acasă, în mănăstirea renăscută, între ruinele căreia maica Alipia a trăit ultimii nouă ani din viața sa. Sfintele moaște au trecut dimineața pe bulevardele și străzile orașului, pe lângă biserica de la Demievka, pe care maica o iubea atât de mult...

La porțile mănăstirii, părintele stareț împreună cu frații și enoriașii au întâmpinat cinstitele moaște ale Fericitei Alipia. Cântând „Sfinte Dumnezeule...”, părinții le-au dus în biserica ridicată în cinstea icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului, numită Izvor de Viață Purtător. Arhimandritul Isaachie i-a felicitat din amvonul bisericii pe toți, pentru întoarcerea acasă a maicii Alipia, după care a început prima panahidă săvârșită de un sobor de preoți înaintea moaștelor. În prezent, moaștele monahiei Alipia se află într-un mormânt de marmură, în cripta bisericii ridicată în cinstea icoanei făcătoare de

minuni a Maicii Domnului, Izvor de Viață Purtător, unde în fiecare zi se săvârșesc panahide și litii pentru odihna fericitei și pururea pomenitei monahii Alipia.

Anexă:

Despre rostul nebunilor pentru Hristos

Danion Vasile

Ne-am învățat să judecăm oamenii după criteriile impuse, mai mult sau mai puțin evident, de către alții. Un sfânt precum Sfântul Maxim Mărturisitorul ar fi considerat astăzi un extremist fanatic. Ce înțelepciune era aceasta, să rămâi fidel învățăturii căreia îi stăteau împotrivă mulțime de ierarhi și de preoți? Un sfânt precum Simeon Stâlpnicul ar fi considerat un excentric lipsit de discernământ duhovnicesc: ce poate fi mai anormal decât să îți petreci viața în vârful unui stâlp, lipsit de cele mai elementare condiții de trai? Și lista sfinților pe care lumea de astăzi i-ar pune la zidul infamiei este mult mai lungă.

Dintre cei care s-au dăruit în întregime lui Dumnezeu, lumea de astăzi ar aduce cele mai multe argumente împotriva nebunilor pentru Hristos. De ce? Pentru simplul fapt că aceștia, prin viața lor, s-au transformat în critici vii ai mizeriei, ai păcatului, ai minciunii și fățarniciei celor care credeau că pot sluji la doi domni – și lui Dumnezeu, și lui Mamona.

Lumea de astăzi este o lume foarte tolerantă față de aproape toate formele de manifestare a religiozității. Cu o singură excepție: nu poate suferi glasul prorocesc al celor care îi cer să se îndrepte... Lumea de astăzi și-a stabilit legile ei, legi în care păcatul este considerat un mărgăritar prețios. Dacă cineva încearcă să combată păcatul, împotriva sa se ridică iubitorii de păcat. Un vechi proverb

spune că nu e bine să vorbești despre sicriu în casa mortului. Dar tocmai asta fac nebunii pentru Hristos: vorbesc despre lucrurile care nu ne plac, despre lucrurile asupra cărora vrem să păstrăm tăcerea.

Ce vrea lumea de astăzi de la Ortodoxie? Vrea cuvinte dulce: vrea doar predici despre iubirea aproapelui, despre iubirea de vrăjmași, despre îngrijirea bolnavilor și despre ocrotirea săracilor. Dacă Biserica Ortodoxă s-ar limita la un discurs social, atunci s-ar bucura de o glorie lumească strălucitoare: Ortodoxia ar putea fi acceptată fără rezerve de șefi de state, de oameni politici și de afaceri, de actori de cinema și de cântăreți de succes.

Aceasta deoarece pe întregul pământ există o mulțime de oameni *de bine* care caută să își ocupe timpul cu acțiuni caritabile, cu oameni pe care mass-media îi prezintă ca mântuitori „locali”, ca binefăcători de a căror dragoste se folosesc mulți oameni necăjiți. Că milostenia binefăcătorilor este răsplătită încă din viața aceasta, că, prin reclama care li se face, ei pierd răsplata veșnică pentru dărnicia lor, asta contează mai puțin. Oamenii de astăzi confundă iubirea aproapelui cu asistența socială. Și atunci de ce Biserica Ortodoxă nu renunță la „capriciile ei dogmatice și morale” pentru a se transforma în cea mai bună școală de asistență socială?

Iată o întrebare pe care și-o pun nu puțini oameni. Față de învățătura ortodoxă despre Sfânta Treime mulți au rezerve. Față de învățătura despre păcatele împotriva firii, multe organizații au rezerve. Și atunci de ce Biserica nu rezolvă problema într-un mod civilizat, renunțând la tot ceea ce stârnește polemici? De ce Biserica Ortodoxă nu vrea să câștige gloria lumii acesteia, glorie care, deși este

trecătoare, este amețitoare?

„9

Dar poate că nici dacă ar renunța la „capriciile” ei Biserica Ortodoxă nu ar câștiga foarte mulți membri. Să spunem că ar fi așa. Dar nu se poate contesta faptul că, dacă Biserica s-ar transforma într-o instituție de ajutor social, dacă deviza ei ar fi „pace, hrană, toleranță...”, atunci ar avea mult mai puțini potrivnici. Deci, chiar dacă nu ar câștiga mulți membri, Biserica ar câștiga totuși simpatizanți. Ceea ce nu este puțin lucru.

De ce scrierile Sfântului Siluan Athonitul sunt citite de către catolici și de către protestanți sau chiar și de către cei de alte credințe, în timp ce cărțile Sfântului Justin Popovici sunt apreciate aproape numai de către creștinii ortodocși?

Scrierile cuviosului aghiorit au fost citite cu multă vreme înainte de canonizarea sa, iar ale cuviosului sârb nu sunt citite cu plăcere de către catolici sau de către protestanți nici după canonizarea sa.

De ce? Pentru că, citindu-l pe Sfântul Siluan, catolicii rămân catolici și protestanții rămân protestanți (chiar dacă există rare cazuri de convertiți la Ortodoxie). Le place să citească despre dragoste, despre mila dumnezeiască, le place să se folosească de învățătura Sfântului Siluan pentru a fi catolicimai buni sau protestanți mai buni. În același timp, nu le place să citească învățăturile Sfântului Justin. Pentru că li se par intolerante: „Cum, doar Biserica Ortodoxă să fie Trupul lui Hristos? Cum, doar în Ortodoxie este adevărul? Cum? Cum? Cum?” Și întrebările lor pot continua la nesfârșit. „De ce Ortodoxia nu se rezumă la învățătura pacifistă a Sfântului Siluan și păstrează și

fundamentalismul Sfântului Justin Popovici?"

Răspunsul este simplu: misiunea Bisericii nu este doar a-i face pe oameni mai buni, mai cinstiți, mai toleranți. Misiunea Bisericii este de a-i crește pe oameni la școala mântuirii. La școala sfințeniei. Sfințindu-se, oamenii devin implicit și mai buni și mai cinstiți. Când sunt pătrunse de sfințenie, bunătatea și cinstea devin trepte spre rai. Ceea ce nu sunt atunci când lipsește sfințenia.

Biserica nu poate renunța la Sfântul Justin, așa cum nu poate renunța nici la Sfântul Siluan. (Chiar dacă heterodocșii se ostenesc să deformeze învățătura sfântului aghiorit, transformându-l dintr-un dascăl al Ortodoxiei într-un guru aconfesional al iubirii de Dumnezeu și de aproapele, el rămâne unul dintre cei mai mari teologi ai Bisericii de Răsărit.

De altfel, heterodocșii trec scrierile Sfântului Siluan prin aceeași cenzură prin care trec chiar Sfânta Scriptură, păstrând ce le convine și trecând cu vederea ceea ce nu le place.)

Conținutul articolului de față pare să se îndepărteze de ceea ce prezintă titlul său, de tema nebuniei pentru Hristos și a celor care și-au asumat-o. Și totuși nu este așa. Până acum am vorbit, chiar dacă indirect, despre ei... Mai precis, am încercat să arăt că lumea în care trăim este o lume care face alergie la nebunii pentru Hristos. În egală măsură în care face alergie la învățătura curată a lui Hristos. Și în aceeași măsură în care atâția și atâția eretici idolatrizează învățătura pe care au scornit-o ei înșiși sau înaintașii lor, deformând Scripturile.

Oamenii cred că nu au nevoie de nebuni pentru

Hristos, așa cum nu au nevoie de sfinți. Cei care L-au prigonit pe Hristos nu s-au sfiit să îi prigonească pe robii Săi. Istoria Bisericii este istoria prigoanelor. Când nu au fost prigionii de către păgâni, sfinții au fost prigionii de către cei care purtau în chip nevrednic numele de „creștini”.

Sfântul Maxim Grecul este cel mai bun exemplu în acest sens: fiind chemat din Bizanț pentru a sprijini înflorirea credinței creștine pe pământul Rusiei, el a fost prigonit tocmai pentru că voia ca neorânduiala să fie lepădată și, de asemenea, voia ca rânduielile ortodoxe să fie păstrate de către poporul pravoslavnic rus. L-au prigonit „ortodocșii” cu aceeași dușmănie cu care l-ar fi prigonit păgânii. Cu aceeași dușmănie cu care diavolii l-au prigonit pe Sfântul Siluan. Cu aceeași dușmănie cu care oamenii iubitori de sine i-au prigonit pe nebunii pentru Hristos.

Ce sunt nebunii pentru Hristos? Folosind o expresie populară, am putea spune că nebunii pentru Hristos sunt cei care „se bagă acolo unde nu le fier-A

be oala”. Însă, din punctul de vedere al nebunilor pentru Hristos, oala lor fierbe peste tot.

Cine are dreptate? Cei care sunt arătați cu degetul de către nebunii pentru Hristos, cei ale căror patimi sunt vădite de către aceștia sau nebunii înșiși?

Istoria Bisericii a arătat că dreptatea a fost de partea nebunilor pentru Hristos. Au existat și foarte mulți nebuni de-a binelea care s-au prezentat ca fiind nebuni pentru Hristos. Așa cum mulți oameni pătimiși se prezintă ca oameni curați și așa precum mulți ticăloși vor să dea impresia că sunt oameni de treabă. Dar, așa cum au existat

nebuni care sub masca slujirii lui Hristos au făcut cele mai necugetate lucruri, tot așa au existat și nebuni pentru Hristos care, deși au făcut lucruri care la prima vedere au părut necugetate, s-au dovedit de o mare înțelepciune duhovnicească.

De altfel, un nebun pentru Hristos „cu acte în regulă”, unul care se fălește că este așa, ori este nebun de-a binelea, ori este înșelat de diavoli. Nebunii pentru Hristos și-au ascuns sfințenia, alegând să fie ocărăți și disprețuiți și nevrând să fie tratați ca niște proroci aleși de Dumnezeu pentru îndreptarea neamului omenesc. Și, până să înțeleagă că cei pe care i-au prigonit sunt sfinți, oamenii s-au veselit, clevetindu-i și judecându-i. Cu cât faptele robilor lui Dumnezeu erau mai ieșite din comun, cu atât mai mare era probabilitatea ca lumea să nu le înțeleagă.

Dar rostul nebunilor pentru Hristos nu a fost acela de a produce tulburare. Ei nu au fost niște doctori lipsiți de inimă care, văzând bolnavul, se grăbesc să îi pună un diagnostic cât mai precis, pentru a se făli cu cunoștințele lor, dar îl lasă să zacă, fără a-l îngriji câtuși de puțin.

Nebunii pentru Hristos au fost doctorii care au pus diagnosticul lumii pentru a-i grăbi vindecarea; în același timp în care au observat boala, s-au grăbit să îi găsească și leacul. Chiar dacă leacurile lor au părut de multe ori ineficiente, sau chiar dăunătoare, această apreciere s-a datorat ochilor murdari ai „criticilor”; nebunii pentru Hristos au folosit de fiecare dată leacul cel mai potrivit. Dacă bolnavii au refuzat, în nenumărate rânduri, leacurile lor, aceasta a fost din cauza faptului că oamenii nu știu ce le folosește cu adevărat.

Se poate spune că nu este aproape nicio diferență

între cei care stau departe de Taina Spovedaniei, refuzând tămăduirea sufletească pe care le-a rânduit-o Dumnezeu, și cei care au refuzat mâna întinsă de către nebunii pentru Hristos atunci când le-au arătat căderea în care se află.

Se pare că secolul al XXI-lea este veacul care are cea mai mare nevoie de nebuni pentru Hristos. Este o vreme în care apostazia și păcatul fac din ce în ce mai multe victime printre creștinii care se îndepărtează de viețuirea în Hristos. Dacă și acum câteva secole era nevoie de sfinți care, asemenea **a m**arilor proroci, învățau poporul că păcatul aduce pieirea lumii, cu atât mai mult este nevoie astăzi, când păcatul este ridicat la rang de mare cinste.

Nebunii pentru Hristos s-au ridicat împotriva fărădelegilor stăpânitorilor acestei lumi. Și nouă ne place să citim despre eroismul lor. S-au ridicat împotriva nevredniciei anumitor slujitori ai altarului. Ne place să citim și despre aceasta, cu atât mai mult cu cât, văzând păcatele altora, trecem cu vederea propriile noastre păcate. Ne place să citim și cum au muștră mulțimi de oameni care au făcut păcate de care noi suntem străini.

Dar nu ne place să citim despre faptul că ei au muștră oameni care trăiesc în aceleași păcate cu noi. Nu ne place să ne simțim muștrați de cuvintele lor, nu ne place să recunoaștem că, oricât de superiori ne-am simți față de alții, în inimile noastre este viu păcatul: ori al lăcomiei, ori al beției, ori al lenei, ori al desfrâului, ori al fățarniciei, ori al mândriei și al iubirii de sine. Citind despre „vitejiile” nebunilor pentru Hristos, ne-am putea da seama de faptul că, dacă ne-am întâlni cu ei, ar avea cum să ne mustre chiar și pe noi, nu numai pe cei de lângă noi.

Dar cine ar avea curajul să se întâlnească față în față

cu un nebun pentru Hristos? Numai cel care duce lupta cea bună pe care o cere Evanghelia. Numai cel care nu se minte pe sine însuși, ci se nevo-A

lește pe calea cea îngustă pentru a dobândi împărăția Cerurilor. Unii oameni și-ar dori să îl vadă pe Hristos încă din această viață, gândindu-se că ar avea o mare bucurie la întâlnirea cu Fiul lui Dumnezeu. Dar oare ei s-ar bucura dacă s-ar întâlni cu un nebun pentru Hristos? Poate că nu. Unii oameni și L imaginează pe Hristos doar în ipostaza de Mângâietor al celor căzuți, nu și în ipostaza de Drept Judecător.

Ei nu își pot da seama că întâlnirea cu un nebun pentru Hristos nu este altceva decât întâlnirea cu un sfânt. Și, mai mult încă, întâlnirea cu un sfînteste întâlnirea cu Cel pe care sfântul II poartă în inimă, adică cu însuși Hristos. În ultimii ani au apărut din ce în ce mai multe cărți despre nebunii pentru Hristos. Lucrul acesta spune multe: este vorba de felul în care mesajul lor se răspândește în întreaga lume. Un credincios spunea că românii nu trebuie să citească astfel de cărți, pentru că în viața Bisericii noastre o astfel de nevoie a fost aproape inexistentă. Că acești sfinți nebuni pentru Hristos sunt mai ales ai rușilor și ai grecilor.

Dar sfinții sunt ai întregii Biserici, fie că sunt stâlpnici, fie că sunt mucenici, fie că sunt pustnici sau nebuni pentru Hristos. Dacă Dumnezeu a rânduit ca viețile și minunile nebunilor pentru Hristos să fie citite și de către români, înseamnă că și românii aveau nevoie de mesajul lor. Prin cărți, credincioșii din țara noastră îi cunosc pe nebunii pentru Hristos și se folosesc de mărturia lor.

E mai ușor să citești despre minunile unui nebun

pentru Hristos decât să te întâlnești cu el. Pentru că, văzând cum prin el a lucrat și a vorbit Dumnezeu, reținerile se îndepărtează. Inima este cucerită încet, dar sigur.

Prin fiecare nebun pentru Hristos, Biserica a strălucit mai tare. Oamenii au putința de a primi sau de a respinge mesajul fiecăruia dintre acești nebuni. Dar, dacă l-ar respinge, L-ar respinge, poate, chiar pe Dumnezeu. Pentru că ei nu au făcut altceva decât să arate oamenilor cum să părăsească păcatul pentru a dobândi mântuirea.

Acești oameni care au părut că nu țin cont de rânduieli au fost adevărați păstrători ai predaniilor Sfinților Părinți. Unii oameni s-au smintit, considerând că aceștia își pierd viața fără a avea niciun fel de pravilă; nu și-au dat seama că pravila lor era viața de zi cu zi. Că, așa cum nopțile le petreceau în rugăciune, zilele le petreceau purtând crucea răbdă.

m.

„Cum, nebunii pentru Hristos, care umblau goi sau făceau tot felul de ciudățenii, pot fi numiți păstrători ai predaniilor?” – s-ar putea întreba cineva. Mesajul acestor „nebuni” pare a fi sintetizat foarte bine prin cuvintele din testamentul pustnicului Gherasim de la Neamț, un nebun pentru Hristos care a îmbogățit Patericul românesc și Sinaxarul ceresc: „Luați aminte că, de nu veți păzi Pravila pusă de **n**

Sfinții Părinți, nu vă veți mântui”.

9 y 5

Citind despre viețile nebunilor pentru Hristos, unii oameni s-ar putea gândi să le urmeze lor. Numai că această nevointă nu se face din inițiativă omenească.

Nebunii pentru Hristos au primit de la Dumnezeu chemarea pentru această viață ieșită din comun, pentru a-i îndrepta pe cei căzuți și pentru a-i ajuta să deosebească binele de rău.

Astăzi, când lumea întreagă iubește păcatul, când apostazia atinge apogeul, cea mai mare nebulie pentru Hristos este viața cuviincioasă, viața creștină, viața de sfințenie. Într-o lume în care valorile sunt răsturnate este un mare eroism să fii normal. De aceea, cei care citesc viețile sfinților nebuni pentru Hristos ar trebui să înseteze nu după fapte excentrice, ci după sfințenie. Într-o lume care iubește păcatul, cei care iubesc virtutea vor fi considerați nebuni. Într-o lume care iubește întunericul, cei care iubesc lumina vor fi considerați nebuni. Să ia putere aceștia din cuvintele marelui Sfânt Ioan Gură de Aur, care le spune: „Nu-mi pasă dacă trec drept nebun pentru Hristos. Chiar mă simt încântat când sunt făcut așa, ca și cum aș fi primit o cunună de lauri; pentru că, atunci când sunt făcut așa, mă simt întocmai cu Pavel care spune: *Noi suntem nebuni pentru Hristos* (I Cor. 4: 10). Această nebulie este mai înaltă decât orice înțelepciune...”

CUPRINS

Introducere: Protodiac. Ioan Munteanu

„Lumină lumii a fost... și este...” 5

Viața și nevoințele Maicii Alipia 13

Anexă 50

Cuvioasa Alipia a trăit în vremuri apropiate de ale noastre. Ea a dovedit că, oricât de grele ar fi încercările prin care Dumnezeu îngăduie să trecem, pot fi biruite. Puterea credinței ei ne este pildă nouă, celor căldicei, care căutăm să mergem pe o cale a mântuirii presărată cu

bucurii și împliniri trecătoare.

Difuzare: Tel. 0733 58 00 08 editura.
agapis@gmail.com wivw. areopag.ro

Cuvioasa Alipia a purtat o cruce foarte grea – cea a nebuniei pentru Hristos. Harul dumnezeiesc a întărit-o și, prin minunile pe care le-a săvârșit în timpul vieții, s-a arătat o pavăză împotriva comunismului și a ateismului. După trecerea la Domnul, semnele minunate s-au înmulțit, arătând că Dumnezeu a primit-o în cetele sfinților...

Editorul

ISBN: 978 – 606 – 8451 – 08 – 4

Constituțiile Apostolice II, 33; SC 320, pp. 252 – 254,
apud ibidem, p. 299.

Constituțiile Apostolice VII, 9; SC 326, p. 38, apud
ibidem, p. 298.